

עמ"ת 1973/05/15 - ח ש י נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

עמ"ת 1973-05-15 ש יי(עציר) נ' מדינת ישראל

בפני
העורר
נגד
המשיבה
כב' השופט כרמי מוסק
ח ש י
מדינת ישראל

החלטה

1. לפניי ערר על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט מ' כדורי), במ"ת 53554-04-15, מיום 4.5.15, לפיה הורה בית משפט השלום על מעצרו של העורר עד לקבלת תסקיר מעצר, כך שתסקיר זה יוגש עד ליום 26.5.15. בית משפט השלום קבע את המשך הדיון בעניינו של העורר ליום 27.5.15.

2. כנגד העורר הוגש כתב אישום הכולל בתוכו שני אישומים. באישום הראשון נטען כי ביום 16.4.15 שהו העורר והמתלוננת בביתם והתגלע ויכוח ביניהם, במהלכו דחף העורר את המתלוננת. המתלוננת התקשרה למשטרת ישראל וביקשה לזמן ניידת למקום. השוטרים שהגיעו למקום ביקשו מהעורר להתלוות אליהם לתחנת המשטרה, אולם הוא סירב. אחד השוטרים ניסה לדבר עם העורר כדי להבין מה קרה, אך הוא החל לצעוק ואז הודיע השוטר לעורר שהוא מעוכב. העורר סירב להתלוות לשוטרים לתחנת המשטרה, ואז שוטר אחר הודיע לו כי הוא עצור. העורר החל להשתולל ולצעוק לעבר השוטרים, ובדרך לתחנת המשטרה כינה את אחד השוטרים "נאצי" ו"פושע". לפיכך, נטען כי העורר עבר עבירות של העלבת עובד ציבור, תקיפה סתם של בן זוג והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

באישום השני נטען כי ביום 24.4.15, במהלך ויכוח בין העורר למתלוננת, העלתה המתלוננת חשד כלפי העורר כי יש לו אישה אחרת. בתגובה, העורר החל לצעוק עליה ובהמשך צעק עליה שתעזוב את הבית, אחז בזרועה בחוזקה ועיקם את ידה הימנית ולאחר מכן הרים מזוודה שהייתה מונחת על הרצפה, הניח אותה על חזה של המתלוננת, דחף אותה באמצעות המזוודה עד שהמתלוננת נפלה על המיטה. בעוד המתלוננת שוכבת על המיטה עלה העורר עליה ותפס בפניה בחוזקה. כתוצאה מכך נגרמו למתלוננת מטומות בידיה. בהמשך הצליחה המתלוננת להשתחרר מאחיזתו של העורר והתקשרה למשטרה. שוטרים שהגיעו למקום הודיעו לעורר כי הוא עצור. העורר החל להשתולל ולצעוק שהוא מתנגד למעצר. במהלך הנסיעה לתחנת המשטרה החל העורר לקרוא לשוטר אחד במילות גנאי וקרא לו "בן זונה",

"נבלה", "פושע" ו"נאצי" ולאחר מכן הוסיף ואמר כי "אם הייתי בלי אזיקים הייתי נותן לך אגרוף בפרצוף". בתוך תחנת המשטרה פנה העורר לחוקר שם וביקש שיוורדו ממנו את האזיקים כדי שיוכל להתפלל. החוקר הסיר את אזיקי הידיים בלבד ובתגובה החל העורר להשתולל וביקש לראות קצין. קצין הגיע למקום והעורר החל לצעוק על הקצין, כאשר הקצין עורך ראיון לעורר. העורר המשיך לצעוק ואמר לקצין "מי אתה בכלל, טיפש, איש קטן, תימני ראש בקיר, סבא שלך היה מתבייש בך". לפיכך נטען, כי העורר עבר עבירות של איומים, העלבת עובד ציבור, תקיפה הגורמת לחבלה של ממש והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

3. בדיון שהתקיים בבית משפט השלום לא חלק העורר על קיומן של ראיות לכאורה למפורט בכתב האישום.
4. במסגרת הבקשה למעצר עד תום ההליכים טענה המשיבה כי מעשיו של העורר מקימים עילה סטטוטורית למעצרו, מה עוד שמעשיו מעידים על מסוכנותו. המשיבה גם הפנתה לעברו הפלילי של העורר, בכך שבשנת 2008 הורשע בעבירות של תקיפת בת זוג, הפרת הוראה חוקית ואיומים.
5. בדיון עצמו טען העורר, כי באישום הראשון מדובר באירוע של דחיפה בלבד, וביתר האירועים מדובר במדרג הנמוך ביותר של עבירת התקיפה, וכי קיים ספק בראיות. העורר טען כי יש לשחררו לאחר שהוא נמצא במעצר כבר 11 ימים, ואלמלא התבטאויותיו כלפי השוטרים, לא היה נעצר. עוד הצביעה באת כוח העורר על כך שהאירועים נשוא האירוע השני בכתב האישום היו לקראת כניסת השבת וגלשו לתוך השבת, והעורר ביקש להימנע מחילול שבת ועל כן פעל מתוך סערת רגשות. העורר טען כי נסיבותיו האישיות מלמדות שלא נובעת ממנו מסוכנות כלשהי, שכן הוא עורך דין במקצועו; המצב אליו נקלע פוגע בו אישית וכלכלית, הוא השתלב בעבודה באזור רחובות, שם הוא גר עם הוריו וניתן להסתפק בהרחקתו, כך שישהה בבית הוריו.
6. בית המשפט בהחלטתו התייחס לעובדה כי אין מחלוקת לגבי קיומן של ראיות לכאורה למיוחס לעורר בכתב האישום. בית המשפט סבר כי צבר האירועים, בהם הסמיכות שבין האירועים שבכתב האישום, ביחד עם עברו הפלילי של העורר, מה עוד שבזמן המעשים המיוחסים לעורר בכתב האישום התנהל נגדו תיק בגין כתב אישום נוסף הכולל מספר אירועים של תקיפת בת זוג, כל אלה מצביעים על מסוכנות הנובעת בעניינו של העורר, ועל כן משמשת עילת מעצר.
7. בית המשפט קבע עוד, כי על פי הפסיקה הנוהגת, דרך המלך במקרים של אלימות במשפחה הנה קבלת תסקיר מעצר בטרם יבחן בית המשפט את האפשרות להסתפק בחלופת מעצר. בית המשפט הורה לשירות המבחן לערוך תסקיר עד ליום 26.5.15.
8. העורר טען לפניי, כי לא היה מקום להורות על מעצרו מעבר לשהייתו במעצר מיום 24.4.15 ועד ליום 4.5.15, מועד בו התקיים הדיון בבית המשפט, כאשר עד אז היה כבר עצור במשך 11 יום. עוד טען העורר, כי פרק הזמן שנתיים לשירות המבחן הוא בלתי סביר, היינו משך 22 יום נוספים.
9. העורר טען עוד, כי לא היה מקום לעצרו עד לקבלת תסקיר שירות המבחן, אלא היה על בית המשפט להורות

על שחרורו בתנאים, למעצר בית בבית הוריו, כאשר הוריו התייצבו בבית המשפט והיו מוכנים לשמש כמפקחים. יודגש, כי גם לדיון שהתקיים בבית המשפט המחוזי התייצבו הורי העורר וכן גרושתו הראשונה, והיו מוכנים לשמש כערבים, כאשר ההורים מתגוררים ברחובות (מקום מרוחק ממקום בו בוצעו האירועים נשוא כתב האישום). ההורים פנסיונרים ומכך עלה שהם מסוגלים לשמש כמפקחים ראויים.

10. עוד טענה באת כוח העורר, כי המתלוננת והעורר נפרדו בשנת 2014 ומאז אינם מתגוררים עוד יחדיו, והאירוע השני נשוא כתב האישום, שהוא החמור יותר, התרחש עקב כך שהעורר הגיע לקרוואן באלון שבות, שנשכר על ידי הוריו כדי שיוכל לראות את ילדיו, ומצא שם את המתלוננת. המתלוננת לא הייתה אמורה להיות באותו מקום, אלא הייתה אמורה לצאת מהמקום קודם לכן, אולם היא המתינה במקום ועל כן התפתח אותו אירוע.

11. אין ספק, כי מדובר בפרק זמן ארוך יחסית בו יהיה העורר עצור עד לקבלת תסקיר שירות המבחן.

12. יחד עם זאת, סבורני כי לא ניתן לשחרר את העורר בשלב זה ממעצרו ללא קבלת תסקיר שירות המבחן, זאת נוכח המפורט בכתב האישום המעלה חשש של מסוכנות הנובעת מצדו של העורר, כאשר התנהגותו מופנית לא רק כלפי המתלוננת, אלא גם כלפי שוטרים, וראוי שהדברים ייבחנו על ידי גורם מוסמך.

13. לפיכך, אינני סבור כי נפלה טעות בהחלטת בית משפט השלום כאשר הורה על מעצרו של העורר עד לקבלת תסקיר שירות המבחן, שכאמור תפקידו לבחון הן את שאלת המסוכנות והן את טיב החלופה המוצעת.

14. יחד עם זאת, סבורני שהתקופה אותה קצב בית המשפט לשירות המבחן היא מעט ארוכה מדי, ועל כן אני מורה לשירות המבחן לעשות כל מאמץ ולהקדים את מתן תסקיר המעצר בעניינו של העורר. לאחר שכך ייעשה, ייקבע דיון מיידי בבית משפט השלום.

15. עוד מצאתי לנכון להעיר, כי החלטת בית משפט השלום ניתנה ביום 4.5.15 ואילו הערר הוגש ביום 11.5.15, ועל כן נקבע הדיון ליום 13.5.15.

16. המזכירות תעביר העתק ההחלטה לשירות המבחן, שיעשה כל מאמץ כאמור לסיים את התסקיר עד ליום 18.5.15.

17. בכפוף לאמור לעיל - הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"ה אייר תשע"ה, 14 מאי 2015, בנוכחות העורר ובאת כוחו וב"כ המשיבה.

כרמי מוסק, שופט

עמוד 3

